

Könnyűnek találtatsz!

könnyű duett Attilával

Könnyűnek találtatsz,
ha szikár szabályt szabsz
másoknak fizetségül.
Ők könnyű szívvel tévedhetnek,
takarékon égethetnek
lángokat. Míg neked
elégülten vakarózni,
cirmos hittel takarózni
– jó volna – de nem lehet,
mert nem hihetsz fél-szerelmet,
de minden egész tehernek
nyújtandó kell nyakadat.
Így az élet, ez a sekély
rákot nevel, bimbós fekélyt
gyomrod táptalaján.
És a csönded behavaz.
Télközépen friss tavaszt
mondd, mért hiszel?
Tollpihékbe mért kapaszkodsz?
Hütlenekhez mért ragaszkodsz?
Így nem marad, ki kiterít.
Könnyűnek találtatsz!
De maholnap talán kapsz
enyhítő nyugalmat.

József Attila!

*Templomot emelek majd,
– katedrális – csak szavakból,
hogy elférjen csarnokában
egyetlen igéd.*

Ádventi számadás

Az év lassan révbe tér meg,
ideje úrlapot kérned,
elszámolni az elszállóval.
S ha még lehet,
kevés kedvet
kisajtolni innen-onnan,
hisz veszteséged
egyre több van: –
Tilalomfák közt,
miket magadnak vertél,
örömök közt,
miket kikerültél –
riadtan bolyongtál;
s már magad sem érted,
hogyan rab vagy, avagy foglár.

Talán most... – gondolod –
de a szél úgy beszórta
lélekablakod hóval,
hogyan el sem hinnéd,
és nem győznéd szóval,
míg kikecmeregsz innét,
mert hiszen félsz,
– s tán okkal –
oly régen élsz
szerelmi fogyatékkal,
és fekhelyed
árvaság ágya.
De mit tehetsz?
ha vágyadra vágya
csak tilossal jelez.

Minden, mi felötlik,
hiányt magyaráz.
Ideje lezárni
e lajstromozást.